

Előszó

A szicíliai tengerpart fölött magasodó Buharán-kastély ősi falai mély titkokat őriztek. Elizabeth, a kastély idős úrnője, élete alkonyán határozta el, hogy szembenéz a múlt árnyaival, de emlékei egyre élesebben bontakoztak ki, miközben a kastély csendjében elmélkedett. A könyvtár polcain poros bőrkötésű naplók és megsárgult fényképek sorakoztak, egy egész élet történetét rejtve.

Egy különösen hűvös, gyertyafényes estén Elizabeth egy régi albumot lapozgatott. Egyik oldalán fiatalkori önmagával találta szembe magát – és egy férfival, akinek a sorsa elválaszthatatlanul összefonódott az övével. A régóta eltemetett titkok a felszínre törtek. Elizabeth ráébredt, hogy már nem tarthatja magában mindazt, amit évtizedek óta elrejtett. Elhatározta, hogy megosztja történetét az ott nyaraló fiatal riporterlánnyal, Bellával. Bella remélte, hogy a Buharán család titkai nemcsak egy cikk alapját adják majd, hanem válaszokat is hoznak számára.

A szicíliai kastély

A szicíliai kastély fenségesen emelkedik a tengerpart fölé, egy eldugott öböl békéjében. Tornyai, amelyeket az idő vasfoga megviselt, szilárdan őrködtek a part menti világ fölött, mintha védenék a környező tájat az ismeretlen veszélyektől. Az évek során a patinás falak megőrizték az épület méltóságát, miközben a lent elterülő citrusligetek zöldje élénk ellentétben állt az ódon kövek szürkeségével.

Elizabeth minden reggel kilépett a kastély nehéz, faragott kapuján. A nap fénye átszűrődött a tengerpárán, és meleg ragyogással borította be a citrusfákat. A nő apró szertartásként végigsétált az illatos ligetek ösvényein, ujjai finoman érintették a viaszos citromok héját. A sós tengeri levegő és a gyümölcsök édeskés illata körülöngte őt, miközben a távoli hullámok csobogása lágy aláfestést adott.

A kastély belseje az idő érintését őrizte. A falakat komor családi portrék díszítették, amelyek merev tekintettel követték Elizabeth minden mozdulatát. A könyvtár polcai roskadoztak a régi kötetek alatt, amelyeket vastag bőrkötés védett, és megsárgult lapjaik történeteket őriztek a család dicsőségéről és bukásáról. A kőfalak közül áradó hűvös pára és a

régi könyvek átható illata különleges csenddel töltötte meg a tereket.

Bella autója lassan haladt a kavicsos úton, amely a kastélyhoz vezetett. A motor tompa dorombolása szinte elveszett a tenger állandó morajában. A kastély lenyűgöző körvonala már messziről kirajzolódott, mint egy időtlen óratorony, amely figyeli a tájat. Bella szíve szaporán vert az izgalomtól. Évek óta kutatott egy olyan történet után, amely túlmutatott az egyszerű újságírói munkán, és most úgy érezte, közel jár ahhoz, hogy megtalálja.

Amint közelebb ért, szeme megakadt a kastély hatalmas kapuján, amelyet a Buharán család címere díszített. A címert az idő megfakította, de még mindig méltóságot sugárzott. Bella mély levegőt vett, próbálta csillapítani izgatottságát. Amikor leparkolt az udvaron, Elizabeth már várta őt. Az idős asszony elegáns tartással állt a kapu előtt, hófehér haját szigorú kontyba fogta, tekintete kiismerhetetlen volt.

– Üdvözlöm, Bella – mondta Elizabeth, hangja lassú és nyugodt volt, de mintha súlyt hordozott volna. – Készen áll arra, hogy megismerje a Buharán család igaz történetét?

Bella némán bólintott, majd követte az asszonyt a kastély belsejébe. A nehéz kapu mögött hűvös levegő és a régmúlt emlékei fogadták. A falakon faragott díszek és ősi portrék sorakoztak, mintha mind figyelnék az érkezőt. Bella lélegzetvisszafojtva nézett

körbe, miközben Elizabeth a szalon felé vezette. A szobát a kandalló melege és a bútorok súlyos eleganciája uralta.

Elizabeth helyet foglalt a kandalló előtti fotelben, kezében egy pohár borral.

– A Buharán család története nem egyszerű mese – kezdte lassan, tekintetét a tűzbe szegezve. – Tele van szenvedéssel, árulással és szerelemmel.

Bella izgatottan elővette a jegyzetfüzetét, de mielőtt írni kezdett volna, kérdezett:

– Ki az az ember a falon? – mutatott egy festményre, amelyről egy aranyszőke hajú, mélykék szemű férfi nézett vissza rájuk.

Elizabeth halványan elmosolyodott, tekintete megpihent a képen.

– Ő Marco, a kastély egyik legtitokzatosabb lakója. Egy férfi, akit szerettem, de akitől a sors elszakított.

Bella szeme csillogott a kíváncsiságtól.

– Mesélne róla? – kérdezte halkán.

Elizabeth mélyet sóhajtott, és a festményre emelte tekintetét.

– Ő a házvezetőnő fia volt. Egy különleges ember, aki megérdemelte, hogy a főhelyen legyen – mondta, miközben ujjai megsimították a szíve fölött viselt énekesmadárcsontból készült brossát. – De az életünk nem mindig a terveink szerint alakul.

Elizabeth szavai súlyos csendet hagytak maguk után készen állva arra, hogy megörökítse a múlt titkait.

– Tudja, kedves, egykor minden este a tenger partján vártam erre a férfira – mutatott a festményre –, miközben a tenger morajlását hallgattam. Akkor még boldog jövőről álmodoztam – csuklott el a hangja. – A Buharán család igazsága nem csupán történelem, hanem figyelmeztetés azok számára, akik megpróbálják feltárni. – A szalon csendjét csak a kandalló halk ropogása törte meg, ahogy az idős asszony mély levegőt vett, és belekezdett Marco történetébe.

Bella jegyzetfüzetével és diktafonjával készen állt, de érezte, hogy amit hallani fog, az több lesz, mint pusztán újságcikkek alapja. Ez egy utazás a múlt mélységeibe, ahol az igazság sokszor fájdalmasabb, mint az árnyékok csendje.

Mona és Marco

A szicíliai tengerpart szélén, ahol a fenyőfák és a levendulák illata keveredett a sóval, Marco és Mona története elkezdődött. A napfény aranyló sugarai alatt a végtelen tenger hatalmas, kék vászonként terült el, a sziklákhöz csapódó hullámok dallamos ütemet adtak a hely varázsának.

Mona gyermekként minden reggel a parton játszott, cipője alatt a homok hűvössége és a víz selymes érintése emlékeztette arra, hogy a tenger az ott-hona. Marco, a házvezetónő fia, gyakran csatlakozott hozzá. A két gyerek gyorsan elválaszthatatlan barátokká vált, ám a kapcsolatuk az évek múlásával mélyebb jelentést kapott. Egy este, amikor a nap lassan eltűnt a horizont mögött, Marco és Mona a parton álltak, a víz lassan a lábuk köré simult. A tenger csendes volt, mintha figyelt volna.

– Tudod, Mona – kezdte Marco, miközben a távoli horizontot nézte –, néha úgy érzem, a tenger az egyetlen, ami megért engem. Mintha minden titkot tudná.

Mona családja egy szicíliai kis faluban élt, nem messze a tengerparttól. Az apja tengerész volt, aki az óceánon töltötte hosszú napjait, míg édesanyja, Viktória, a háztartást irányította, és igyekezett mindent

rendben tartani a család körül. Mona két testvérével nőtt fel, mindannyian a természethez kötődtek. Mona, bár a legidősebb volt, gyakran kitalált új kalandokat a testvéreivel. A tengerparti napsütésben futkostak, a sziklákat mászták, vagy csak a homokban feküdtek, figyelve a hullámok játékát.

Az apja, aki mindig úton volt, felesége hirtelen halála után egy nap úgy döntött, hogy elküldi Monát a Buharán családhoz cselédnek, Rómába. 1920-ban Mona tizenöt éves volt. Érzelmileg összetört, nem mondhatott nemet. A döntés hatására a család szétszakadt, hiszen Róma távol volt, és a kapcsolatok elmaradtak. Két öccsét a szicíliai faluban élő Saly család nevelte tovább.

Mona gyermekkorra idillinek tűnt, mégis tele volt rejtett feszültségekkel. A kastély közelében nőtt fel, ahol a tenger morajlása része volt a mindennapjainak. Mona mindig a szabadságról álmódott, de az élet más sorsot szánt neki. Már gyerekként is tudta, hogy az álmokért valódi harcot kell vívni.

Egy éjjel a tenger még haragosabb volt, mint bármikor, amit Mona valaha tapasztalt. A levegőben feszültség vibrált, és a szél kétségbeesett sóhajokkal száguldott végig a parton. A sziklákhöz csapódó hullámok mély, fenyegető morgása szinte elnyomta Mona gondolatait. Őrjítő fájdalom és düh kavargott benne: nem akart Rómába menni, nem akarta

elhagyni a szigetet, amit annyira szeretett. Rohanni kezdett a tenger felé.

Marco pont a parton volt, és észrevette a lányt.

– Mona, hová rohansz? Állj meg! – kiáltotta Marco, miközben követni próbálta a lányt a sziklás parton.

De Mona nem hallgatott rá. Cipőjének talpa megcsúszott a nedves köveken, de tovább szaladt, mintha a szél üzné. Érezte, hogy a hideg eső a bőrébe mar, és haját az arcába csapja a tomboló szél. A parton egy öreg csónak ringatózott, amit a viharos hullámok épphogy a helyén tartottak. Mona habozás nélkül ugrott bele, és megragadta az evezőket.

– Nem hagyom, hogy elvegyenek mindent! – kiáltotta, de szavait elnyelte a szél.

Érezte, hogy az evezőlapátok tehetetlenül csapódnak a hullámok között, miközben a tenger megállíthatatlan erővel sodorta a csónakot a mélyebb víz felé.

– Mona, ez öngyilkosság! – kiáltotta utána dühösen a fiú.

– Nem fordulok vissza! – ellenkezett Mona, hangja azonban elhalt a szél zúgásában. Az evezőlapátok határozottan csapták a vizet, de Mona sejtette, hogy az erős hullámokkal szemben nincs esélye. A tenger nem hagyta magát legyőzni.

Marco eközben rohant a part szélén. Kabátját ledobva habozás nélkül belevetette magát a jeges

vízbe. Izmos karjai minden erejükkel küzdöttek a hullámok ellen, miközben Mona felé úszott.

– Mona, te bolond! – kiáltotta, miközben megközelítette a csónakot. – Azt hiszed, legyőzheted a tengert?

Az evezők lassan, kétségbeesetten csapták a vizet, de a hullámok minduntalan félrelökték a csónakot. A lány próbálta egyensúlyban tartani, de a tenger erősebb volt. Egy hatalmas hullám felkapta, és a csónak megbillent, majd felborult. Mona tüdejébe sós víz áramlott, minden mozdulata kétségbeesett küzdelem volt a felszínért. Marcónak sikerült elkapnia a lányt, és úszni kezdett vele kifelé. Ahogy végre partot értek, Marco a homokba rogyott, karjaiban tartva a lányt. Mona teste remegett a hidegtől és a félelemtől, de Marco karjában furcsa biztonságot érzett.

A férfi zihálva nézett rá, tekintete egyszerre volt dühös és aggodalommal teli.

– Miért tetted ezt? – kérdezte, hangja keményen csengett, de szeméből könnyeket égetett ki a tenger sója.

Mona lehunyta szemét, majd lassan megszólalt.

– Mert nem akarok Rómába menni. Nem akarok cseléd lenni. Nem akarom, hogy ez legyen az életem.

Marco arca megkeményedett, de hangja lágyabb lett.

– Azt hiszed, evvel megoldasz mindent? – Marco hangja reszelős volt a kimerültségtől, mégis határozott.

– A tenger nem felejt, Mona. És mi sem kerülhetünk el mindent, amitől félünk.

Mona lassan kinyitotta a szemét. Tekintete még mindig tele volt daccal, de valami megváltozott benne. Talán az, ahogy a férfi karja körülölelte, vagy az, hogy a tenger majdnem legyőzte őt – valami visszarántotta őt a valóságba.

– Nem akarok úgy élni, mint egy szolga – suttogta alig hallhatóan. – Ha itt maradok, talán lesz esélyem... De ott, Rómában, elveszek.

Marco mélyen a szemébe nézett, mintha fel akarná mérni, mennyire komolyak a lány szavai. A csend köztük nehezebb lett, mint bármelyik hullám, ami az imént elérte őket.

– Tudod, hogy nincs más választásod – mondta végül Marco, de a szavai mögött fájdalom rejtőzött. – Ha maradsz, akkor is ugyanazok a szabályok várnak rád. A világ nem fog megváltozni azért, mert te másképp akarsz.

Mona elfordította a fejét. A partot elárasztotta a hold fakó fénye, mintha maga is tudná, hogy igazat állít. De nem akarta elfogadni.

– Talán nem is a világot akarom megváltoztatni – szólalt meg csendesen. – Csak magamat.

Marco elengedte egy halk sóhajjal, és felállt. A sziklás parton állva a tenger végtelen horizontjára meredt, mintha ott keresne választ.